

Sygn. akt VI K 162/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy VI Wydział Karny w Świdnicy w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Gawin-Kwiatek

Protokolant: Dorota Kloc

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej – Agnieszki Moryl

po rozpoznaniu w dniach 23 lipca 2012 roku, 9 listopada 2012 roku, 10 grudnia 2012 roku, 9 stycznia 2013 roku, 22 marca 2013 roku oraz 26 kwietnia 2013 roku, sprawy karnej

M. T. (1) z domu S. urodzonej (...) w W., córki Z. i E. z domu H.

A. T. urodzonego (...) w W., syna L. i W. z domu G.

oskarżonych o to, że:

w okresie 23-26 marca 2009r. w G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że na portalu A. M. T. oferując do sprzedaży na aukcji nr (...) telefon komórkowy m-ki N. (...) wraz z wyposażeniem za kwotę 620 zł, sprzedała w/wym. telefon M. W. (1), zaś A. T. (1) przesłał w/wym. przesyłkę za pośrednictwem Poczty Polskiej, jednakże po otrzymaniu przez pokrzywdzoną przesyłki okazało się, że nie zawiera ona telefonu komórkowego nabytego na aukcji – którym to czynem działali na szkodę M. W. (1)

tj. o czy z art. 286 § 1 kk

I. oskarżoną **M. T. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **A. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonej warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat, a wykonanie orzeczonej w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 974,16 zł (dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote i szesnaście groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonym przed Sądem Rejonowym;

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżeni A. T. (1) i M. T. zamieszkiwali w G..

W bliżej nieustalonym dniu grudnia 2008 roku oskarżony A. T. dokonał zakupu dwóch telefonów komórkowych marki N.. Jeden z nich, model 3600 S., oskarżony podarował w prezencie żonie – oskarżonej Monicie T., a drugi – N. X. – córce.

Oskarżona korzystała z telefonu, jednakże od samego początku nie była z niego zadowolona. Ponieważ ww. nie podobał się jego wygląd i kolor oskarżeni postanowili sprzedać przedmiotową N. za pośrednictwem portalu aukcyjnego A..pl, ze specjalnie dla tego celu utworzonego konta – »monikaturkiewicz«.

A. T. (1) i M. T. N.3600 S.na portalu A.wystawili do sprzedaży w dniu 21 marca 2009 roku.

Dowód:

- wyjaśnienia A. T., k. 117v, 213-215, 407-407v
- wyjaśnienia M. T., k. 120v, 407v
- informacja od administratora Allegro.pl, k. 21-23
- oferta sprzedaży, k. 9-10

Na ofertę sprzedaży oskarżonych (nr aukcji (...)) w dniu 23 marca 2009 roku odpowiedzieli zainteresowani kupnem telefonu marki N. (...) S. pokrzywdzona M. W. (obecnie B.) i J. B. (1).

Po tym jak ww. ustalili, że to J. B. (1) w imieniu pokrzywdzonej skontaktuje się ze sprzedającym (wskazano, że jest nią M. T.) mężczyzna zadzwonił na wskazany w ofercie numer telefonu. J. B. (1) połączył się wówczas z A. T. (1). Mężczyzna zapytał się oskarżonego o aktualność oferty, a następnie ustalił z nim warunki sprzedaży, płatności i wysyłki telefonu.

Podczas rozmowy J. B. (1) i A. T. uzgodnili, że przedmiotowa N. zostanie sprzedana za kwotę 450 złotych. Transakcja miała się jednak odbyć poprzez opcję » kup teraz«, gdzie oskarżeni wystawili telefon za kwotę o 150 złotych wyższą od wynegocjowanej przez J. B..

Pokrzywdzona M. W. jeszcze tego samego dnia, tj. 23 marca 2009 roku, wpłaciła na rzecz oskarżonej M. T. (1) ustalona kwotę pieniędzy.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia A. T., k. 117v, 213-215, 407-407v
- częściowe wyjaśnienia M. T., k. 120v, 407v
- zeznania M. W. (obecnie B.), k. 5v-6v, 29-30, 62, 128, 404v-405, 415v
- zeznania J. B., k. 131, 405v-406, 415v
- informacja od administratora Allegro.pl, k. 21-23
- oferta sprzedaży, k. 9-10

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia A. T., k. 117v, 213-215, 407-407v
- częściowe wyjaśnienia M. T., k. 120v, 407v

- zeznania M. W. (obecnie B.), k. 5v-6v, 29-30, 62, 128, 404v-405, 415v
- zeznania J. B., k. 131, 405v-406, 415v
- zeznania R. S., k. 55, 406v-407
- zeznania D. B., k. 27, 406
- zeznania J. S., k. 89v-90, 406v
- dokumentacja fotograficzna, k. 65-83
- dowód rzeczowy i protokół oględzin rzeczy, k. 152
- pudełko kartonowe z zawartością kawałów kartonu, pudełka po telefonie N. (...) S., słuchawek, kabla USB, ładowarki i karty pamięci, k. 95,443

A. T. ma 42 lata, jest żonaty, ma dwoje dzieci. Z zawodu jest stolarzem – konserwatorem zabytków. Utrzymuje się z prac dorywczych, osiąga dochód w wysokości 2000 zł miesięcznie. Był uprzednio karany sądownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 117-117v
- dane o karalności, k. 372-374
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 14.02.2008r., sygn. akt V K 1642/06, k. 104-105
-
-

M. T. ma 41 lat, jest mężatką, ma dwoje dzieci. Ma podstawowe wykształcenie, utrzymuje się z prac dorywczych, osiąga dochód w wysokości 1000 zł miesięcznie. Nie była dotychczas karana sądownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 120-120v
- dane o niekaralności, k. 375

Oskarżony A. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku dochodzenia skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania (k. 117v). Na etapie postępowania sądowego w sprawie II K 1274/09 wyjaśnił, że przedmiotowy telefon nabył w prezencie dla żony na hali (...) w W.. Ponieważ M. T. „od początku nie była z niego zadowolona” postanowili sprzedać go za pośrednictwem portalu A..pl ze specjalnie utworzonego w tym celu konta. Podał, że korzystali z konta żony, gdyż na jego „imię konto już istnieje, a jak wchodzę to blokuje”. W związku z ogłoszeniem skonstatował się z nim mężczyzna o imieniu J. lub J., który chciał się „dogadać” co do ceny Noki, wypytywał się o pochodzenie telefonu, mówił, że zależy mu na czasie. On wysłał paczkę „3 dni później niż było umówione z klientem”. Wyjaśnił, że „ponieważ konto było założone na żonę i pieniądze miały być dla żony, podaliśmy żony konto”. Kiedy na poczcie nie chciano przyjąć telefonu zapakowanego w oryginalne pudełko, on włożył je do pudełka pocztowego załączając doń instrukcję „nie po polsku”, akcesoria w postaci płyty, słuchawki, ładowarki i karty pamięci oraz dowód zakupu. Następnie wypełnił „nalepkę adresową”, gdzie jako adresata wpisał M. W.. Podał, że pracownica poczty zważyła paczkę i zapisała jej wagę. Telefon wraz z akcesoriami ważył „tak jak jest napisane na paczce”. Odpowiadając na pytania podał, że ładowarka do telefonu był uszkodzona, ale on wysłał zamienną, ale też

oryginalną. Wyjaśnił ponadto, że od momentu wystawienia telefonu na aukcji do chwili jego wysłania nie rozmawiał z M. W.. Pokrzywdzona skontaktowała się z nim dopiero podczas odbioru paczki i zapytał dlaczego musi dopłacić 170 zł. Podczas tej rozmowy on wytłumaczył jej skąd wynikała ta różnica, po czym M. W. zadzwoniła do niego ponownie „mówiąc, że odebrała paczkę i że jest wszystko w porządku”. Następnie zadzwonił do niego mężczyzna, z którym się kontaktowała, i miał do niego pretensję, że „mu nie oryginalny telefon sprzedałem”, a potem kolejny raz M. W., która przekazała mu, że w przesyłce nie było Noki (k. 213-215). Na rozprawie przed Sądem oskarżony złożył tożsame w treści wyjaśnienia. Dodał, że „ja z panem B. rzeczywiście dogadałem się, że cena telefonu będzie niższa, bodajże 450 złotych”, ale tylko kiedy ten poczeka do zakończenia aukcji, a jeśli chce nabyć telefon od razu to musi skorzystać z opcji »kup teraz«. Oskarżony utrzymywał, że stwierdzona na poczcie waga paczki to 0,7 kg, podczas gdy sam telefon ważyć miał 0,091 kg. Jak podał „w G. powiedziano mi, że na poczcie jest pracownica, której zdarza się pisać tylko jedno miejsce po przecinku. Stąd może ta różnica w wadze” (k. 407-407v).

Oskarżona M. T. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W toku dochodzenia skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 120v). Na etapie postępowania sądowego w sprawie II K 1274/09 utożsamiała się z wyjaśnieniami A. T.. Z kolei na rozprawie przed Sądem stwierdziła jedynie, że „podtrzymuje wszystko co mówiłam do tej pory” (k. 407v).

* * *

Wyjaśnieniom oskarżonych, kiedy negują oni swoje sprawstwo, nie można dać wiary, gdyż przeczy im w całości zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sam fakt natomiast nie przyznania się do sprawstwa wskazuje, że M. T. i A. T. (1) chcieli uniknąć odpowiedzialności karnej za zarzucanym im aktem oskarżenia czyn. Powyższy wniosek Sąd przyjął mając przede wszystkim na uwadze treść zeznań pokrzywdzonej M. W. (1) (obecnie B.) oraz przesłuchanych w sprawie świadków: J. B. (1), R. S., D. B. i J. S..

D. B. potwierdziła, że pokrzywdzona otworzyła przesyłkę w jej obecności. Świadek zeznała, że znajdowały się w niej jedynie opakowanie po Noki i akcesoria do telefonu. Podał, że „ta przesyłka była dobrze zapakowana, była cała oklejona taśmą. Nie było widać aby ktoś wcześniej ją otwierał”.

Świadek J. S. – kontroler w placówce Poczty Polskiej w S. – po okazaniu jej przedmiotowej przesyłki potwierdziła w swych zeznaniach fakt, iż przywieziona przez pokrzywdzoną na pocztę przesyłka została komisyjnie zważona, a jej waga wynosiła 0,700 kg, tj. tyle samo ile wskazano na nalepce adresowej (k. 74).

J. B. (1) zeznał, że to on ustalał z A. T. (1) warunki sprzedaży, płatności i przesyłki przedmiotowej Noki. Ponadto świadek lojalnie podał, że „nie byłem jednak obecny w czasie otwierania przesyłki”.

Sąd nie podważył zeznań świadków R. S., D. B., J. S. i J. B.. Są one spójne wewnętrznie, jak i są zgodne, co do treści z zeznaniami pokrzywdzonej. Ponadto są logiczne, konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, żeby odmówić im przymiotu wiarygodności.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie. Wiarygodność wskazanych dokumentów nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

W konsekwencji powyższego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych jedynie w części, w której potwierdzają oni fakt wystawienia telefonu na aukcji internetowej, wskazując w jakich okolicznościach oskarżony wszedł w posiadanie Noki oraz podając, że to z A. T. zajął się wszelkimi „formalnościami” związanymi z jej sprzedażą.

Zeznania D. J. nie wniosły żadnych istotnych treści w zakresie zarzutu stawianemu oskarżonym, wobec czego Sąd pominął ich analizę.

Określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej przez niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (zob. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2004r., II KK 192/03; wyrok SN z dnia 6 listopada 2003r., II KK 9/03; postanowienie SN z dnia 4 listopada 2003r., V KK 67/03; wyrok SN z dnia 3 lipca 2007r., II KK 327/06; wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007r., III KK 362/06; wyrok SN z dnia 2 lutego 2007r., IV KK 378/06).

M. T. i A. T. (1) w okresie od 23 do 26 marca 2009 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. W. (1) za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży telefonu komórkowego, czym wyczerpali ustawowe znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

W ustalonym stanie faktycznym nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Współsprawstwo, jako jedna z postaci sprawstwa, oznacza wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a to z kolei oznacza zachowanie zgodne z podziałem ról, co sprawia, że nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować wszystkie znamiona przestępstwa, każdy musi jednak podejmować takie działania, które łącznie z działaniem innego uczestnika porozumienia zmierzają do dokonania przestępstwa. Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest więc konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnym działaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego, lecz wystarczy, iż osoba taka – dążąc do realizacji wspólnego planu – działa w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwia bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnego celu (por. postanowienie SN z dnia 05 maja 2003r., V KK 346/02; wyrok SA w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000r., II AKa 70/00). Tak więc cechą współsprawstwa jest to, że umożliwia ono przypisanie jednemu ze współsprawców tego, co uczynił jego współnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia. Przy czym porozumienie sprawców musi nastąpić przed lub w trakcie bytu przestępnego, może mieć formę dowolną, w tym dorozumianą i przejawiać się w akceptacji poszczególnych czynności sprawczych w czasie dynamicznego rozwoju zdarzeń, które dana osoba uważa za własne. Chodzi tu o zgodę, stanowiącą realny proces psychiczny towarzyszący czynowi, która stała się udziałem każdego z oskarżonych. Oskarżona sprzedała pokrzywdzonej za pośrednictwem portalu Allegro.pl telefon wraz z wyposażeniem za kwotę 620 złotych, a oskarżony przesłał jej za pośrednictwem Poczty Polskiej przesyłkę, po otworzeniu której okazało się, że nie zawiera ona nabytej na aukcji Noki. Mając to na uwadze, w przekonaniu Sądu M. T. i A. T. współdziałali ze sobą w realizacji znamion występku z art. 286 § 1 k.k.

Kierując się dyrektywami określonym w art. 53 k.k. Sąd orzekł kary za przypisane oskarżonym przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonych kar, Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą po stronie oskarżonej M. T. (1), fakt jej dotychczasowej nie karalności. Co do obu oskarżonych Sąd wziął pod uwagę stosunkowo niską kwotę, którą pokrzywdzona M. W. niekorzystnie rozporządziła. Natomiast na niekorzyść oskarżonego A. T. wpływ miał jego dotychczasowy sposób życia, tj. uprzednia karalności.

Sąd uznał, iż tak orzeczone kary są współmierne do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynu, spełnią również swe cele w zakresie prewencji indywidualnej, stanowią bowiem zasłużoną dolegliwość dla sprawców, a także w zakresie prewencji generalnej, przyczyniając się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Postawa oskarżonych pozwala na postawienie wobec nich pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dlatego też Sąd w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. zastosował wobec M. T. (1) i A. T. (1) dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonej dwuletni, a w przypadku oskarżonego trzyletni okres próby pozwoli zweryfikować postawioną prognozę i będzie wystarczający dla spełnienia celów kary i zapobieżenia powrotowi oskarżonych do przestępstwa.

W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności, Sąd skorzystał z możliwości wyrażonej w art. 73 § 1 k.k., tj. oddania oskarżonych pod dozór kuratora sądowego.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu przed Sądem Rejonowym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 974,16 zł, którą to wyliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O wydatkach powstałych od chwili wszczęcia postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa, zaś o opłatach na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.